

- 8) gospodarki opakowaniami,
- 9) kontroli gospodarki materiałowej.

2. W szczególności do zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej należy:

- 1) opracowywanie projektów kompleksowych programów obniżenia zużycia podstawowych surowców, materiałów, paliw i energii, inicjowanie opracowania i opiniowanie resortowych programów obniżania materiałochłonności oraz przedsięwzięć mających na celu poprawę efektywnego wykorzystania surowców, materiałów, paliw i energii,
- 2) ustalanie zasad racjonalnej gospodarki materiałowej opartej na nowoczesnych rozwiązaniach projektowych, konstrukcyjnych i technologicznych w powiązaniu z normalizacją, rozwijaniem substytucji surowców i materiałów oraz poprawą jakości,
- 3) ustalanie zasad opracowywania i stosowania norm i normatywów zużycia materiałów,
- 4) ustalanie wytycznych do opracowania resortowych i kompleksowych programów i przedsięwzięć mających na celu maksymalne zagospodarowanie wybranych surowców wtórnych, materiałów odpadowych i niepełnowartościowych,
- 5) ustalanie rocznych i wieloletnich zadań skupu i zagospodarowania surowców wtórnych,
- 6) opracowywanie i opiniowanie bilansów materiałowych w zakresie określonym odrębnymi przepisami,
- 7) ustalanie zasad organizacji i funkcjonowania systemu zaopatrzenia w surowce i materiały oraz obrotu artykułami zaopatrzenia materiałowo-technicznego, a także opiniowanie kierunków rozwoju sieci handlu środkami produkcji,
- 8) opracowywanie projektów przepisów prawnych dotyczących funkcjonowania obrotu środkami produkcji,
- 9) ustalanie zasad opracowywania i stosowania norm zapasów oraz opracowywanie programów ograniczenia przyrostu, poprawy struktury i rozmieszczenia zapasów,
- 10) ustalanie zasad zagospodarowania zbędnych i nadmiernych zapasów oraz rozwijanie handlu tymi zapasami,
- 11) ustalanie zasad i wytycznych projektowania, rozmieszczania, budowy i wykorzystywania magazynów oraz mechanizacji prac magazynowych i formowania jednostek ładunkowych,
- 12) koordynowanie rocznych i wieloletnich planów inwestycyjnych w zakresie budowy i rekonstrukcji magazynów w jednostkach obrotu środkami produkcji i magazynów usługowych, opracowywanie programów rozwoju oraz opiniowanie planów produkcji i importu urządzeń oraz sprzętu magazynowego,
- 13) opracowywanie kompleksowych programów rozwoju produkcji i stosowania opakowań, ustalanie wytycz-

nych stosowania nowoczesnych opakowań, materiałów opakowaniowych i metod pakowania oraz wytycznych w zakresie gospodarki opakowaniami i organizacji przemysłu opakowaniowego, jak również prowadzenie działalności produkcyjno-doświadczalnej,

- 14) opracowywanie kompleksowych bilansów opakowań i materiałów opakowaniowych oraz opiniowanie projektów planów inwestycji, produkcji i importu materiałów opakowaniowych i opakowań oraz maszyn i urządzeń do produkcji opakowań i pakowania,
- 15) opracowywanie zasad organizacyjnych tworzenia rezerw państwowych i gospodarczych, gospodarowania tymi rezerwami,
- 16) realizowanie polityki lokalizacji rezerw państwowych i gospodarczych, ustalanie zasad przechowywania rezerw oraz ustalanie norm ubytków związanych z przechowywaniem tych rezerw i zasad spisywania nie zawinionych niedoborów i szkód.

3. Szczegółowe zasady tworzenia rezerw państwowych i gospodarczych oraz gospodarowania nimi, jak również tryb współpracy w tym zakresie z innymi organami, instytucjami i jednostkami gospodarki uspołecznionej regulują odrębne przepisy.

§ 2. Minister Gospodarki Materiałowej koordynuje działalność państwowych i spółdzielczych jednostek organizacyjnych w zakresie ustalonym w § 1.

§ 3. 1. Minister Gospodarki Materiałowej dokonuje przez podległe organy kontroli analizy i oceny gospodarki materiałowej w państwowych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych w zakresie ustalonym w § 1.

2. Minister Gospodarki Materiałowej może w porozumieniu z właściwymi ministrami powierzać wykonywanie funkcji kontrolnych, o których mowa w ust. 1, organom inspekcji i kontroli innych państwowych jednostek organizacyjnych.

§ 4. Minister Gospodarki Materiałowej w zakresie swego działania:

- 1) prowadzi oraz inicjuje i koordynuje w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz właściwymi ministrami prace naukowo-badawcze,
- 2) prowadzi działalność popularyzacyjno-informacyjną,
- 3) organizuje i koordynuje doskonalenie kadr,
- 4) prowadzi i koordynuje współpracę gospodarczą i naukowo-techniczną z zagranicą.

§ 5. Minister Gospodarki Materiałowej ustala zadania podległych jednostek organizacyjnych i sprawuje nadzór nad ich działalnością.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 marca 1976 r.

w sprawie zasad i trybu koordynacji działalności organów kontroli, inspekcji i rewizji z działalnością Najwyższej Izby Kontroli.

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli koordynuje działalność kontrolną jednostek kontroli, inspekcji i rewizji podległych naczelnym i centralnym organom admi-

nistracji państwowej oraz centralnych związków spółdzielni.

2. Dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli koordynują działalność kontrolną terenowych organów administracji państwowej, terenowych jednostek kontroli, inspekcji i rewizji, podległych naczelnym, centralnym i terenowym organom administracji państwowej, oraz terenowych związków spółdzielni.

§ 2. 1. Naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz centralne związki spółdzielni koordynują działalność podległych im organów i jednostek kontroli, inspekcji i rewizji z działalnością Najwyższej Izby Kontroli.

2. Terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego i kierownicy terenowych jednostek państwowych zapewniają koordynację działalności podległych im jednostek kontroli z działalnością okręgowych urzędów kontroli, a zarządy terenowych związków spółdzielni zapewniają koordynację działalności kontrolnej tych związków z działalnością okręgowych urzędów kontroli.

§ 3. 1. Naczelne i centralne organy administracji państwowej oraz centralne związki spółdzielni zapewniają:

- 1) uzgadnianie z Najwyższą Izbą Kontroli rocznych i kwartalnych planów kontroli; plany kontroli powinny wymieniać tematy kontroli, a w miarę potrzeby — jednostki objęte kontrolą oraz czasokres kontroli,

2) w miarę potrzeby współdziałał w kontrolach przeprowadzanych przez Najwyższą Izbę Kontroli,

3) przedstawianie Najwyższej Izbie Kontroli wyników ważniejszych kontroli oraz rocznych sprawozdań z działalności kontrolnej.

2. Najwyższa Izba Kontroli udostępnia naczelnym i centralnym organom administracji państwowej oraz centralnym związkom spółdzielni niezbędne informacje w zakresie umożliwiającym opracowywanie planów kontroli, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Do kierowników terenowych jednostek państwowych stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1, do terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego i zarządów terenowych związków spółdzielni stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 pkt 1 i 2, a do okręgowych urzędów kontroli stosuje się odpowiednio przepis ust. 2.

§ 4. Najwyższa Izba Kontroli i okręgowe urzędy kontroli mogą zwoływać narady z organami kontroli w celu szkolenia i wymiany doświadczeń w zakresie metod, techniki i organizacji kontroli.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

90

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 marca 1976 r.

w sprawie szczegółowych zasad powoływania i uprawnień inspektorów-rzeczoznawców i inspektorów społecznych Najwyższej Izby Kontroli oraz zasad wynagradzania inspektorów-rzeczoznawców.

Na podstawie art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli oraz dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli powołują spośród osób nie zatrudnionych w Najwyższej Izbie Kontroli i okręgowych urzędach kontroli inspektorów-rzeczoznawców mających wysokie kwalifikacje fachowe w objętej kontrolą dziedzinie administracji państwowej, gospodarki narodowej, nauki, techniki, oświaty i kultury.

2. Do wykonywania czynności inspektorów-rzeczoznawców powołuje się pracowników oraz emerytowanych pracowników administracji państwowej i gospodarczej o odpowiednio wysokich kwalifikacjach zawodowych i moralnych, długoletnim stażu pracy oraz dużym doświadczeniu zawodowym.

3. Powołanie inspektora-rzeczoznawcy następuje na czas określony, z ustaleniem zakresu i form przeprowadzania kontroli lub udziału w kontroli przeprowadzanej zespołowo.

4. Do wykonywania czynności inspektora-rzeczoznawcy nie może być powołany pracownik kontrolowanego organu lub jednostki.

§ 2. 1. Prezes Najwyższej Izby Kontroli oraz dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli powołują inspektorów społecznych spośród osób mających nienaganną opinię i wysoki autorytet w swoim środowisku, znanych z aktywnej działalności społecznej, przede wszystkim spośród działaczy organizacji społeczno-politycznych, aktywistów związków zawodowych, członków komisji rad narodowych, działaczy spółdzielczych, samorządu robotniczego i rolniczego.

2. Do inspektorów społecznych stosuje się odpowiednio przepisy § 1 ust. 3 i 4.

§ 3. 1. Inspektorzy-rzeczoznawcy w związku z wykonywaniem kontroli są uprawnieni do:

- 1) badania całokształtu działalności organu lub jednostki kontrolowanej,
- 2) wstępu do wszystkich pomieszczeń i innych obiektów organu lub jednostki kontrolowanej i dokonywania oględzin tych obiektów,
- 3) żądania dokumentów oraz ustnych i pisemnych wyjaśnień od pracowników organu lub jednostki kontrolowanej, sporządzania odpisów żądanych dokumentów oraz protokołów przyjęcia ustnych wyjaśnień,